GYORSPOSTA • GYORSPOSTA
GYORSPOSTA • GYORSPOSTA

MEGSZÜNTETIK A FELESLEGES JÁRKÁLÁST

A Dél-Magyarország október 26-i „Gyorspostájában" szóvá tette egy olvasónk, hogy a MÁV háztól házig szállítási irodáját kihelyezték a nagyállomásra. A vasút illetékes szakembere válaszolt is nyomban a panaszra, s többek között ezt írta: „Gazdaságosságra, takarékosságra törekedtünk akkor, amikor több munkakört összevontunk, s így kisebb létszámmal ugyanazokat a feladatokat tudjuk megoldani."

A gazdaságosság, a takarékosság igen tiszteletre méltó szempont, csakhogy a MÁV ennek a jelszónak a jegyében nem ugyanazokat a feladatokat látja el, mint azelőtt. Mert ha kontinerre vagy vasúti kocsira van szükség, a gyorspénztár mellett még el kell menni a Tisza pályaudvaron lévő raktár irodájába is. A két hely közötti távolság oda-vissza jó három kilométer. Éppen a gazdaságosság, a takarékosság teszi ésszerűtlenné, hogy a szállítatók dolgozói, naponta ki tudja hányszor, sétálgassanak munkaidőben. Ha a vasút a Kígyó utcában még vállalni tudta a kocsimegrendelő lapok eljuttatását, most is vállalnia kellene — írta hozzánk küldött levelében Nagy István, a Szerszámkovács KTSZ szállítási felelőse.

*

A panasszal felkerestük dr. Susla Jánost, a MÁV Szegedi Igazgatósága forgalmi és kereskedelmi osztályának helyettes vezetőjét, aki a következőket mondta:

— A MÁV háztól házig irodájának kihelyezése óta hasonló panasz még nem érkezett az igazgatósághoz. Ezért nem is tudtunk erről. Most viszont kivizsgáltuk a panaszt, s megállapítottuk, Nagy Istvánnak igaza volt. Sürgősen intézkedünk, hogy megszűnjék a szállítatók dolgozóinak felesleges járkáltatása, s ugyanúgy, mint a Kígyó utcában, a gyorspénztár intézi ezek után a kocsimegrendelőlapok eljuttatását is.

INTÉZKEDÉS AZ ÉSZREVÉTEL UTÁN

Sz. J.-né szegedi olvasónk hozzánk küldött levelében arra hívta fel a figyelmet, hogy a szegedi élelmiszerboltokban, cukrászdákban nincs minden rendben az üvegek visszaváltásával. Több példával bizonyította, hogy általában a vásárló nagyobb árat fizet az üvegért, amikor tele megveszi, mint amennyit a boltokban visszaváltáskor kap. Panaszszal élt a sütemények árával kapcsolatban is. Javasolta, hogy függesszék ki a sütemények árát, s a pénztárnál pedig az üvegbetétek árait.

*

Az észrevételekkel felkerestük az Állami Kereskedelmi Felügyelőség Csongrád megyei kirendeltségének vezetőjét, Fodor Pált. A következő választ kaptuk:

— Több vita volt már az iparral, hogy az üvegcímkéken is tüntessék fel külön az üvegek árát. Sajnos azonban még most is sok a címke nélküli áru, s ezért nagyon helyesnek tartjuk Sz. J.-né javaslatát. Intézkedni fogunk, hogy az üvegek visszaváltási árát minden boltban a pénztár mellett függesszék ki. A süteményeknél egyébként ez a rendelkezés már régen érvényben van, de sajnos, nem mindig tartják be. A levél nyomán azonban vizsgálatot indítunk, s újra felhívjuk a boltok, presszók vezetőinek figyelmét, hogy a cukrászsütemények árát jól látható helyen tüntessék fel.

Látszik-e a százmillió nyoma?

„Látszik-e a százmillió nyoma" — kérdeztem Nagy György Máriától, a szegedi kenderfonó igazgatónőjétől, amikor sétára indultunk a gyárban.

De milyen is a gyár? Kívülről nézve a régi építmények bizony nem szépek. Ilyen lehetett a századforduló nevezetes harcainak gyára, a pétervári Putyilov is. Szürkére fakult téglák, kívül vezető cikcakkos vaslépcsők, szűk beépítés, kevés levegő, kevés napfény.

Belül azonban már más a kép. Itt történt a változás, s hogy mekkora, azt én nehezen tudom lemérni. Talán az igazgatónő igen, aki több mint negyven esztendeje dolgozik e falak között.

Kilencvenkétezer kilométer

— Különösképpen azok számára, akik összehasonlítást tudnak tenni a régi és az új között, látható a változás — mondja az igazgatónő. — A százmilliónak legfőképpen a termelési eredményekben kell látszani, ami ezidő szerint már igen szépnek mondható. Ez év első felében még csak 70—73 ezer kilométer volt a napi fonaltermelés, az elmúlt héten viszont már elértük a napi 90—92 ezer kilométert.

Áthaladtunk az itt-ott még romos részeken, s aztán megkérdeztem, hogy melyik terem a legszebb, melyik tetszik leginkább az igazgatónőnek.

A gyűrűsfonó felé indulunk.

— Nekem ez a terem tetszik a legjobban — simogatja tekintetével a katonás rendben sorakozó modern fonógépeket. — Tágas, a gépek elhelyezése sikeres. Ezek a Spinnbau-gépek termelékenyek és a legmodernebbek az iparban.

A fal mellett levő gépsornál Balogh Andrásné dolgozik nagy szakértelemmel, vele is beszélgetünk a rekonstrukcióról, az új gépekről és munkájáról.

— Egészen más, mint régen — mondja kedves nyugalommal, miközben az igazgatónő összeköti az elszakadt fonalat. A gép is nyugodt és méltóságteljes, zümmög és finom precizitással pörgeti az egyenletesre sodort kenderfonalat.

Igen is, meg nem is

Visszatérünk a forintokhoz, a százmilliós beruházáshoz.

— A végfonók jelentős része ki lett cserélve, az avult gépek helyett újakat állítottunk üzembe.

— Nehéz volt? — a lebonyolításra gondolok, tudom, hogy a termelést nem lehetett csökkenteni, mindent együtt kellett megoldani.

— Az volt — mondja az igazgatónő. — Száznál több gépet kellett mozgatnunk, de közben az építkezés is folyt. Elmondani is nehéz az akkori állapotokat. Mennyiségi kiesés hélkül kellett a rekonstrukciót elvégezni, hiszen alapanyaggyártó üzem vagyunk és a lemaradás kihatott volna láncszerűen a nagyvállalatra, a szövödékre és exporttervünk teljesítésére.

— Sikerült?

— Igen is, meg nem is. Volt lemaradásunk, de ez főleg a munkanélküliség miatt következett be.

— Mi volt a legnehezebb gondja abban az időszakban?

— Az emberek megnyugtatása, s türelemre kérése, hogy átjutunk ezen a nehézségen is egyszer és utána jobb lesz, jobbá válnak a munkakörülményeink.

— Kellemesebb érzés?

— Hogy átvészeltük végre a nagyja munkát, s hogy néhányan visszajöttek azok közül, akik a nehézségek közepette elmentek.

Jó nekik

A levegő tiszta ebben az üzemben. Egy csoport fonótanuló a gépek munkáját nézi. Herczeg Ferenc üzemvezető magyaráz a lányoknak. Ők nem tudják, hogy milyen volt régen ez az üzem, elfogadják így, szépen, tisztán, modernen. Jó nekik.

Új osztályra megyünk. Új épület, új gépek, a „putyilovi" kép eltűnik mindenestül. Az új osztályon barnára pácolt falécek simulnak az oszlopok oldalához. Ha a gépeket kitennénk a csarnokból, akár étteremnek is be lehetne rendezni, olyan jól néz ki minden. Örül az osztályvezető és elégedettek a dolgozók. Márfi Mihály osztályvezető közel hajol hozzám és a fülembe mondja:

— Itt született az új rekord 9-én: 20 ezer 192 kilométer volt a teljesítésünk.

Máris kiváló

Majd egy géphez invitál, ahol Egyházi Erzsébet dolgozik. A munkásnő fiatal még életkorban is, s a gép mellett eltöltött időt tekintve is. De ebben a környezetben máris kiváló dolgozónak tekintik.

— Jól érzi itt magát?

— Igen.

— Mennyit keresett az elmúlt hónapban?

— Ezerhatszáz forintot.

Nyugodtan, begyakorlottan dolgozik a gép is és Egyházi Erzsébet is.

Sokáig lehetne nézelődni ebben az üzemrészben, mert van mit. Jól működik a klimatizáló berendezés és csendesen búg a porelszívó. Nyolcmillió forintot költöttek ilyen célokra a rekonstrukció kapcsán.

Sok minden megváltozott itten a feslett falak mögött és mellette.

Látszik a százmillió nyoma.

Gazdagh István

Tudósítóink jelentik

Műsoros est a nyugdíjasoknak

A Szegedi Postaigazgatóság nőbizottsága a napokban a Postás Művelődési Otthonban baráti találkozót rendezett a postás nyugdíjasok számára. A már hagyományossá vált találkozón műsorral és ajándékcsomaggal kedveskedtek a nyugdíjasoknak. A baráti eszmecsere után a művelődési otthon színjátszó csoportjának A gyereket a gólya hozza című vígjátékot mutatták be.

Angyal Rezső

Jó eredmények az „öcsi-vasúton"

Az utasok közül viszonylag kevesen tudják, de Szeged-állomás dolgozói előtt jól ismert ez az elnevezés: „öcsi-vasút". Így nevezték el a szegedi gazdasági vasutat, miután azt a MÁV-hoz csatolták.

Az „öcsi-vasút" igen jó munkát végzett az idén. Különösen sokat segített a 71 kilométeres vasútvonal a Szeged-környéki mezőgazdasági termelőszövetkezetek áruszállításában.

Az „öcsi-vasúton" 1964. december 1-től 1965. december 1-ig összesen 1184 kisvasúti teherkocsit raktak meg. Ugyanebben az időben 4572 kisvasúti teherkocsit raktak ki a kisvasúti vonalakon.

Az átrakásokat a rakodási főnökség brigádjai végezték, igen eredményesen.

Dr. Bánfalvy Gyula

Úttörők társadalmi munkája

A Dugonics utcai iskola úttörői hosszú idő óta hasznos társadalmi munkát végeznek. Olyan házaknál, ahol öregek laknak, ők végezték el a járda felszedését. Sokat segítettek a tanácstagi beszámolók megszervezésénél, a meghívók széthordásánál. De ezen felül is sok nemes cselekedetet hajtanak végre, melyek közül kiemelkedik például Pfeiffer Péterné 82 éves vak nyugdíjas asszony patronálása. Az idős asszonynak az étkezdéből ebédet hordanak, bevásárolják a szükséges élelmiszereket és rendszeresen takarítanak nála.

Galgóczy Tibor V.-es tanuló a száz százalékosan rokkant Kopsik Jánosnéhoz megy el naponta, kiváltja a gyógyszereit, bevásárol, sőt még a tüzelőt is felhordja a lakásba.

Az I. kerületi tanács az iskola úttörőit 500 forintos könyvjutalomban részesítette. Ünnepség keretében adták át László Lajosné úttörővezetőnek és Papp László igazgatónak a „Kiváló Társadalmi Munkás" kitüntetés ezüst fokozatát.

Hödör István, Beck Sándor tanácstagok

SZEGEDI MŰVÉSZEK

TÁPAI ANTAL

Ahogyan a sárga avarral behintett árokpart mentén a hosszan elnyúló Csongrádi sugárút járdáján meg-megcsúszva, Tápai Antal műterme és regényes kerttel körülvett családi hajléka felé ballagtam, azon tűnődtem egyre: hogyan találja fel magát a kétségtelen eseménytelenséget s csendet is jelentő „nyugdíjas" életforma közepette az az ember, akit örökké tevékenykedő, serény, motorikus alkatú művészemberként ismertem eddig... Akinek legbensőbb szívügye volt az általa életre-nógatott szakközépiskola, melynek mindmáig vezetője volt...

Saját édesapám példájából tudom, mekkora lelki megrázkódtatás — egy folytonos tevékenységhez szokott ember számára a tétlenségre kárhoztató nyugdíjasság első pár hónapja — s hogy mennyire nem „édes semmittevést", hanem éppenhogy gyötrő munkalázat hoztak apám számára a nyugdíjas állapot első hetei...

Rosszkor szántam rá magam erre a műteremlátogatásra: erősen esteledett már, mire a számtalan apró s nagyobb szoborral dugig-rakott, otthoni műterembe kopogtattam. A hatalmas dobkályhában is elaludt már a tűz, ám Tápai Antal még percekkel előbb is kalapácsot forgatott: „trébelt", ahogyan szobrásznyelven mondják, azaz fémet domborított.

— Ez a leginkább szívem szerinti módja az anyagformálásnak — magyarázza Tápai mester —, hiszen a *„vert művek" a szó szoros értelmében magukon viselik a szobrász kezenyomát:* sajátkezűleg kalapálja ki az ember a pozitív ábrázolatot, *személy szerint ő küzd meg az anyaggal*, itt nincsenek „összekötő" kezek, mint az öntéseknél.

Csakugyan ilyenképp lehet: egyik József Attila feje, s önarcképe, a műről sugárzó erő, és poézis, szuggesztivitás és gondolat azért oly érzékletes, mert a réz a művész *saját*, alakító kezenyomán görbült úgy, ahogyan görbült...

Váltig emlegeti Tápai, hogy a Tisza-parton felállított, klasszikusan arányos szépségű evezős-szobor is sokkal-sokkal többet mondana, ha a művész eredeti elgondolásának megfelelően — trébeléssel készül el.

A szobor apró váza egyébként hamar előkerül, csakúgy, mint a mezőkovácsházi gimnázium számára készített dombormű — a Szibinyáni Jank —, a Szegedi Nemzeti Színház homlokzatán látható Erkel- és Katonaszobor, a Kubikos, a Kígyómarás, a „Szellő" katonakorában és a „Szellő" temetése című alkotások — számos más vázlat vagy kidolgozott szobor társaságában. Anyagszerű, realisztikus művek ezek rendre; mind az ólcsó naturalizmus, mind az öncélúság buktatóit elkerülők, szívet melengetően egyszerűek s mégis poétikusak, szeretettel megformáltak... Lám, Tápai sem adhat mást, mi lényege; csakugyan olyan ő maga is, mint az általa megjelenített Szeged környéki kétkezieik, akik közül előemelkedett: világos beszédű, értelmet sugárzó — s szeretetreméltóan emberséges.

Mennyi szív, mennyi — szemérmesen takargatott — emberszeretet lobog ebben a halk beszédű, fürkésző tekintetű, zömök emberben, — aki nem is volt mindig ilyen erőt-sejtető termetű.

— Nem bizony — bólogat mosolyogva, — én voltam kazánkovács koromban a legsoványabb legény a társaim között, ezért szegecseléskor nekem kellett minduntalan bemásznom a kazán gyomrába, hogy kalapácsommal a szeget szoritsam vissza... Társaim fülsértő kalapácshangjától mindmáig zúg a fülem...

A múltkoriban kedvesen tréfálta meg egyik régi munkatársa: apró szobrocskát mutatott Tápainak, azzal, hogy egy kisfiú készítette, mit szól hozzá a mester: van-e gyerekben „spiritusz..."

Tápai hosszan nézegette a szobrot s bólogatott:

— Ha szorgalmas a gyerek, feltétlen vinni fogja valamire...

A szobor — *gyerekkori szobra volt Tápainak, melyre nem is emlékezett már...*

Nos, a „gyerek" feltétlenül „vitte valamire": egész sor szobra díszíti városa tereit, épületeit, büszke lehet alkotásaira Szeged. Az az érzésem: sokkal büszkébb és hálásabb, amennyire eddig volt...

Ő, persze, nem panaszkodik: hittel s fiatalos energiával forgatja kalapácsát, formázófáit, iparkodik továbbra is életet lehelni a biztos szerkesztést követelő fába, a tömörséget sugalló kőbe s a mozgásra, lendületre kényszerítő fémekbe. Ereje teljében munkálkodik, láthatóan lankadatlan odaadással alakítja gondolattá s zenévé a holtnak mutatkozó anyagot — remélhetőleg még sok-sok munkás éven át...

Dér Endre

Legszebb ajándék a fénykép

A Fényképész Szövetkezet műtermeiből — Kárász u. 7., Széchenyi tér 7., Lenin krt. 44. xS. 28 105

VÁLLALATOK! INTÉZMÉNYEK!
KÖZÜLETEK!

Szeged mj. Városi Tanács V. B. Tervosztálya — a 114/1965. PM—OT. sz. együttes utasításban szabályozott feltételek mellett —

készletértékesítési napot

(börzét)

rendez 1965. december 17-én 9—12 óráig a Szegedi Építőipari Vállalat kultúrtermében. (Szeged, Dáni J. u. 14. szám.)

A felesleges anyagok értékesítésére a börzenap lehetőséget nyújt.

xK. 543

Újabb kétezer lengyel vagon a MÁV-nak

A vasúti közlekedésre háruló egyre nagyobb feladatok szükségessé teszik, hogy a külkereskedelem import útján gondoskodjék a kocsipark bővítéséről. A beszerzéssel megbízott Nikex vállalat ez évben nagymennyiségű vasúti kocsit vásárolt külföldről. Romániából 900 tehervagont importált a vállalat. Az NDK-ban 100 hűtővagont kötött le, Bulgáriából pedig 300 tehervagont rendelt. Jugoszláviából 100 nagyrakfelületű fedett vagon érkezik. A Nikex egyik legnagyobb vasúti jármű szállítója a lengyel külkereskedelem. A lengyel ipar ez évben 1200 vasúti kocsit gyártott a MÁV részére és a Nikex szintén Lengyelországban a jövő évi szállításra 2000 szénszállító vagont kötött le. A Nikex szakértői a bolgárokkal 150 darab négytengelyes nyitott tehervagon beszerzéséről tárgyalnak, ugyancsak jövő évi szállításra.

A MÁV részére történő beruházásoknál jelentős helyet kapott az importban a mozdony-beszerzés. A Szovjetunióból ez évben 52 dízel-elektromos mozdonyt vásárolt a Nikex és 1966-os szállításra 30 mozdony vásárlására írtak alá szerződést a napokban. A közelmúltban kötöttek le az NDK-ban a vasút számára egy 125 tonnás vasúti mentőkocsirut, amelyet — esetleges baleseteknél tudnak használni, de jól alkalmazható a vasúti hidak építésénél is. (MTI)